Beslis: volmaaktheid, gelukzaligheid; angst, narigheid

17 juni 1957
lezing 7D

"Gegroet in de naam van God. Ik breng jullie Gods zegen.

Beste vrienden, ik heb jullie beloofd om jullie specifieke aanwijzingen, raad en tips te geven voor de wijze waarop iedereen persoonlijk verbinding met de geestelijke wereld van God kan krijgen. Daar wil ik vandaag dus mee beginnen. Weliswaar zijn een aantal van de aanwezige zowel als van de afwezige vrienden al op de goede weg maar er zijn er ook die nog voor de drempel van de eerste poort staan. Maar zelfs diegenen onder jullie die al door de eerste poort heengegaan zijn en een heel eind op deze weg gevorderd zijn, zullen leiding en hulp vinden hoewel ik het om te beginnen alleen over de allereerste fase zal hebben. Zo zal ik dus eerst over al die problemen van de mens spreken die hij innerlijk heeft *voordat* hij over deze eerste drempel heen kon gaan.

Zo iemand zal zich dikwijls afvragen: 'Waarom heb ik dat nodig?' Want hij heeft nog niet het innerlijke zicht en weet nog niet hoe verblijdend deze persoonlijke verbinding is maar ook niet hoe noodzakelijk ze is. Nu zijn er natuurlijk verschillende manieren waarop men deze verbinding deelachtig kan worden. Er zijn bepaalde soorten oefeningen en het kan met veel moeite door al deze oefeningen lukken om een bepaald succes te boeken en de geest wat los te maken zodat men bepaalde geestelijke ervaringen heeft en tot op zekere hoogte ook inzichten kan krijgen. Nochtans is er maar één middel dat het zekerste

en beste succes belooft en dat is, wanneer deze verbinding met de geestelijke wereld geen doel op zichzelf is – misschien uit nieuwsgierigheid, belangstelling enz. – maar weer een middel tot het doel; wanneer ze er toe zal leiden dat de mens zich vervolmaakt en bij alle vragen – groot en klein – bereid is om Gods wil te erkennen en om dan ook te kunnen doen wat God wil. Dat laatste betekent dus: zowel in uiterlijke zin als innerlijk volgens de geestelijke wetten leven. Wanneer dat het doel is, wordt er door Gods geestelijke wereld bij het tot stand brengen van dit contact in de ruimste zin hulp en ondersteuning geboden

Zo is elke emotionele reactie, iedere gedachte, iedere mening of neiging, zelfs het kleinste trekje in de persoonlijkheid een voor jullie onzichtbare, ik zou willen zeggen stralendraad die héél persoonlijk bij ieder individueel wezen hoort. Aan de andere kant zijn op dezelfde manier de vaste en toch eeuwig bewegende geestelijke wetten die betrekking hebben op elke mogelijkheid of gesteldheid van een uiterlijke of innerlijke reactie ook zulke stralendraden. Waar deze persoonlijke stralendraden met die van de algemene geestelijke wetten samenvallen vervult de mens zijn levensopdracht en is daardoor in een staat van harmonie en gelukzaligheid. Waar ze afwijken bevindt de mens zich enerzijds in een toestand van disharmonie en veroorzaakt deze afwijking anderzijds gevolgen in de vorm van moeilijkheden die jullie vaak ten onrechte slagen van het lot noemen. Hoe verder men zichzelf van de wortels van de moeilijkheid verwijdert door ze te verhullen of onbewust te laten worden, des te moeilijker wordt het om de samenhangen te zien en deze verkeerde wortels op te lossen of ze te verwijderen. Wie dus gelukkig wil worden, moet deze wortels in zichzelf opsporen; en dit graven naar je ongezonde wortels is het pad van vervolmaking of zuivering of genezing van de ziel - hoe jullie het ook maar willen noemen. Wie met dit doel en alleen met dit doel voor ogen - omdat zonder dit contact zuivering niet mogelijk is – deze verbinding met Gods wereld wil verkrijgen, ontvangt zoals gezegd alle mogelijke hulp, steun en leiding waarbij alles zo verloopt en zich verder ontwikkelt dat het voor het betreffende individu het beste is. Hij bevindt zich dan werkelijk in goede handen.

Om dit pad te kunnen volgen heeft de mens ook hulp en advies van buitenaf nodig zodat hij de eerste obstakels op de weg naar deze verbinding kan verwijderen. De hulp van buitenaf is bedoeld om hulp van binnenuit mogelijk te maken, als ik me zo mag uitdrukken, of

anders gezegd hulp moet eerst via uiterlijke, zintuiglijke waarnemingen geboden worden om de innerlijke gewaarwordingen in staat te stellen zelfstandig te werken. Deze hulp van buitenaf kan door iemand gegeven worden die al een hoger niveau op dit pad heeft bereikt of door één van Gods geesten. Maar deze hulp van buitenaf is niet genoeg; daar mag het niet bij blijven. Het is slechts een aanzet die productief gemaakt moet worden; ze is slechts het zaad dat tot wasdom gebracht moet worden. De innerlijke, persoonlijke doorbraak moet worden bewerkstelligd. Ik heb jullie al vaker gezegd - en jullie weten dit inmiddels heel goed – een mens moet nooit zomaar iets aannemen, al is het nog zo overtuigend omdat een ander zegt dat het zo is, vooral als daarbij persoonlijke, innerlijke, onbewuste weerstanden meespelen. Alle waarheden van de schepping, alle geestelijke wetten, alles wat mensen over het algemeen kunnen bevatten moet daarom persoonlijk ervaren worden wil het tot een *werkelijk* innerlijk weten worden en persoonlijk en productief benut worden. Dat is mogelijk maar alleen door dit pad te volgen. Het innerlijke weten van welke waarheid dan ook kan alleen dan tot iemand komen wanneer de persoonlijke verbinding met de goddelijke wereld, tenminste tot op zekere hoogte, tot stand werd gebracht; en deze verbinding kan pas dan een stevige basis krijgen als er ergens in de ziel een doorbraak naar het hogere zelf tot stand werd gebracht.

Nu, wie voor deze drempel staat, moet hier eens over nadenken in plaats van het steeds weer uit te stellen; in plaats van een stapje voorwaarts in de richting van de drempel te doen om dan weer terug te gaan of te aarzelen om deze drempel definitief over te gaan. Menigeen heeft soms het geloof en is zelfs tot op zekere hoogte van goede wil maar hij gelooft dan dat het voldoende is als hij geen zogenaamde “zonden” begaat. Maar, vrienden, wat wil dat eigenlijk zeggen, zonde? Iedere overtreding van een geestelijke wet is toch in een bepaald opzicht zonde en of het iets is dat door de buitenwereld als zodanig erkend wordt of niet is immers helemaal niet belangrijk! En de moeilijkheden die de mens ervaart voordat hij de drempel is overgegaan zijn immers de gevolgen van deze schendingen van bepaalde geestelijke wetten waartoe ook dit geen definitief besluit nemen hoort. Er moet een algeheel besluit worden genomen; ja, zelfs als het besluit negatief is, is dat beter dan helemaal geen besluit. Want zelfs een negatief besluit is beter dan helemaal geen besluit, als men zich daarbij ook van de gevolgen, van de gehele omvang bewust wordt. Een negatief besluit is onder die omstandigheden werkelijk heilzamer dan

heen en weer te zwabberen en een beetje te willen en toch een achterdeurtje open te houden – en jezelf dan wijs te maken dat de aardse problemen jullie ervan af houden om dit geestelijke pad te volgen. De aardse problemen zijn immers alleen maar de gevolgen van jullie verkeerde geestelijke houdingen.

Ik zeg dat iedereen weet waar hij staat, voor of achter de eerste drempel. En wie er nog vóór staat zou zich kunnen afvragen: 'Heb ik een algeheel besluit genomen?' En dan zou er het ene of het andere besluit moeten vallen. Want zich half voor God uitspreken telt niet. Dat moet er wel toe leiden dat men in steeds grotere disharmonieën terecht komt omdat men zich met dit achterdeurtje en dit halverige gedoe probeert wijs te maken dat men tenslotte toch wat dichterbij is dan een atheïst. Nee, lieve mensen, dat klopt niet, het klopt helemaal niet. Want geloven in God is weten en zicht hebben - en weten en zicht brengen verplichtingen met zich mee! Pas als dit besluit werkelijk is genomen – en dat moet iedereen met zichzelf regelen, iedereen moet heel precies overwegen en bij zichzelf nagaan waar het hier echt om gaat, wat het aardse leven eigenlijk betekent, wat de aardse problemen vanuit het standpunt van de grote geestelijke waarheid die boven de aardse staat betekenen; dit alles kan en moet iedereen zelf in overweging nemen – dus pas degene die dit besluit heeft genomen zal al een zekere vrede in zichzelf gaan ervaren. Dit zal dus de eerste meditatie zijn. Diegenen die al bepaalde meditaties hebben gedaan of bidden en daarom denken dat het voor hen niet geldt als ik het over de 'eerste meditatie' heb, tegen hen zou ik willen zeggen: ik bedoel de eerste meditatie die jullie tot het werkelijke en algehele besluit voert: of het één of het ander. Want de mensen willen altijd dit 'of – of' omzeilen. En ze geloven dat ze dat kunnen. Het gaat niet. Wij, in de geestelijke wereld, die jullie immers willen helpen, die van jullie houden, voor ons is het moeilijk als we deze hulp niet kunnen geven waar het in principe wel zou kunnen, waar de rijpheid voor dit pad aanwezig is. Wij zijn dan bedroefd als we moeten aanzien hoe onnodig moeilijk jullie het jezelf maken, hoe jullie je ogen willen sluiten.

Laten we nu nog een overdenking in ogenschouw nemen: wat maakt dat dit *algehele besluit* jullie zo zwaar valt. Hoezeer de mens zijn fouten ook betreurt, hij houdt toch ergens van ze; ergens wil hij toch geen afstand van ze doen. Het geeft hem om te beginnen een behaaglijk gevoel wanneer hij aan deze fouten toegeeft, zich om het zo te zeggen aan ze overgeeft. En wanneer hij nochtans weet dat hij ze op dit pad door de drempel niet meer moet maken en ze moet overwinnen, dan

maakt hij zich toch liever niet van hen los, in ieder geval niet met al zijn wilskracht. Zo is ook hier het overdenken van de waarheid nodig, en die wordt iedereen die daarnaar verlangt gegeven, ook nog voordat dit contact met de geestenwereld is gelegd. Wie God vraagt: 'Laat mij de waarheid zien' en zich daarvoor openstelt, krijgt antwoord en zal het altijd krijgen. Maar jullie laten het vaak niet zover komen. Jullie bedekken deze vragen en schuiven ze weg en zijn zo bezig met je zorgen en je kleinigheden dat jullie daarbij het belangrijkste vergeten. Want vanuit het standpunt van de hele waarheid bezien zijn het toch maar kleinigheden, oppervlakkige dingen.

Streef met je hele wil naar de waarheid en stel jezelf daarvoor open! Vraag God om het kennen van de waarheid. Dan zullen jullie op een steeds dieper niveau begrijpen dat dit behaaglijke gevoel bij het toegeven aan fouten toch erg armzalig is vergeleken met het gevoel bij het overwinnen ervan. De overwinning van het lagere zelf geeft niet slechts op het moment een kortstondig, snel voorbijgaand, behaaglijk gevoel dat dan ook nog een bittere nasmaak achterlaat maar het is een bevrijding van knellende banden en een voortdurend, steeds groter wordend geluk, echt geluk, zonder de bijsmaak van een bezwaard geweten. Dat kan alleen langs deze weg worden bereikt. Wie zich op dit gebied niet een zekere kennis heeft verworven, kan het besluit ook niet nemen. Het eerste wat hem te doen staat is zich deze kennis eigen maken. Ook daarvoor moet worden gestreden. En wie daar niet oppervlakkig maar *werkelijk* over nadenkt en zich afvraagt: 'Zal ik deze drempel nemen, zal ik deze weg gaan? Zal ik mij geheel aan God, aan de waarheid, aan Zijn waarheid wijden, mij met huid en haar overgeven? Ja of nee?' die heeft al veel werk verzet. Want zoals ik al opmerkte wie zich slechts half aan God wijdt, stelt zich daarmee in hoge mate bloot aan duistere machten. Een ieder kan zich door verdiensten in een vorig of in dit leven een zekere genade, een zeker ingrijpen verworven hebben. Natuurlijk, dat ontken ik niet. Maar de duistere krachten zullen juist bij zo iemand die de mogelijkheid heeft om deze weg te gaan, deze eerste drempel over te gaan veel grotere mogelijkheden krijgen als bij iemand die nog lang niet zo ver is. Daarover zullen mijn vrienden zich ook het hoofd moeten breken, daarover moet worden nagedacht en *dan* kan aan de volgende stap worden begonnen. En men weet heel precies op wie dit van toepassing is en wie al een stuk verder is.

Het volgende besluit dat genomen moet worden om deze verbinding te

verkrijgen, vooropgesteld dat men de beslissing in positieve zin heeft genomen, is om *de tijd te nemen*, elke dag wat tijd. Wie niet bereid is om dit te doen kan ook niet verwachten dat hij iets bereikt. En iedereen kan deze tijd nemen, hoe druk hij het ook heeft. Het komt hier alleen op de wil, de tijdsindeling en de organisatie aan. Wie het besluit heeft genomen, weet ook dat aan alles een prijskaartje hangt. 'Wat wil ik? Wat kan ik op deze weg ontvangen? Wat is het doel? Wat moet ik inleveren of opgeven als ik deze weg ga en wat wanneer ik het besluit neem om hem niet te gaan?' De prijs voor het geluk van deze weg is: wil, geduld, volharding, overwinning en een zekere hoeveelheid tijd. Deze prijs is werkelijk niet te hoog!

Wie nu zover is gekomen dat hij deze nodige basisvoorwaarden heeft geschapen, heeft de eerste hindernissen genomen. De voorwaarden om nu te kunnen beginnen en te kunnen bouwen zijn vervuld. Wie zich nu dus werkelijk wil vervolmaken – en daarvoor eerst zichzelf wil leren kennen – hem zal in een steeds grotere omvang ook de nodige geestelijke hulp worden gegeven: de ene keer hulp van buitenaf door de betreffende leiding, een andere keer door persoonlijke inzichten en waarnemingen welke ook antwoorden en vingerwijzingen zijn.

Dit verbonden zijn met de goddelijke wereld noemen jullie gewoonlijk mediumschap. Maar het is absoluut niet nodig dat iedereen een medium wordt zoals dit medium waardoor ik spreek. Iedereen kan op een of andere wijze contact met de geestenwereld krijgen. Ook in dat opzicht moet men open zijn. Iemand zou niet moeten zeggen: 'Ik wil het op die of die manier', maar hij zou zich moeten vrijmaken en laten leiden, en het zal dan op de tijd en de manier gebeuren die voor de persoon het beste is. Er zal veel veranderen in het leven van de mens die deze weg gaat, die besloten heeft om zich helemaal, niet alleen in woorden maar ook met daden, aan God te wijden. Maar iedere verandering zal zich heel langzaam en geleidelijk, als vanzelf op een heel natuurlijke wijze voltrekken. Dat is het wonderbaarlijke. Niets zal op een manier gebeuren die op enigerlei wijze schadelijk of disharmonisch is. Het zal als vanzelf blijken. Niettemin, de mens moet altijd meehelpen door open te zijn en zijn inwendige voelhorens uit te steken. Ook deze ontvankelijkheid zal groter worden.
Ik zou vandaag geen verdere aanwijzingen voor het maken van deze verbinding willen geven want ik wil graag heel systematisch te werk gaan.

En als ik mijn vrienden die nog voor deze eerste drempel staan teveel ineens zou geven, zouden ze het helemaal niet kunnen gebruiken. Als ik later zie dat dit geen verder onderricht meer behoeft, ga ik verder en zal die adviezen geven die voor de volgende fase nodig zijn. Maar dit is nu de basis die gelegd moet worden: de overweging van wat nou wat is, het besluit, de toewijding, het mediteren over alles wat er mee samenhangt.

En nu nog enkele algemene opmerkingen ter lering: er bestaan veel kwesties waarbij de mens denkt dat *iets* juist is omdat het tegendeel onjuist is. Maar zoals ik al vaak heb uitgelegd de beide uitersten zijn altijd verkeerd. Ik zou hier graag een specifiek voorbeeld willen geven: hoe verder de ontwikkeling van de mens is voortgeschreden, des te noodzakelijker wordt het voor hem om een omgeving te zoeken, waarin hij met geesten (menselijke geesten) in aanraking komt waarbij de contacten op de een of andere manier iets opleveren: wederzijdse hulp, een stimulans; in het kort contacten die geen schade berokkenen, wat dikwijls wel het geval is ook al ziet het er nog zo “onschuldig” uit. Niettemin, ook hier moet niets worden afgedwongen maar men moet om leiding vragen, die leiding ook *willen,* dan kómt die namelijk ook en ze is veel wijzer en wonderbaarlijker dan jullie mensen vermoeden. Alleen hij die dit zelf heeft ervaren zal het echt weten.

Maar aan de andere kant zou ik ook willen zeggen dat mensen die al op een wat hogere trede staan en daarom al genoeg kracht bezitten zich op grond van de zojuist genoemde ervaring van wat hen heel duidelijk is overkomen vaak teveel uit het contact met bepaalde minder ontwikkelde elementen terugtrekken, waar ze dat niet zouden moeten doen. Dat zich terugtrekken is namelijk in een aantal gevallen juist; alleen wie al een zekere oefening in het maken van dit contact met Gods wereld heeft - en daarbij moet men ook telkens op het idee komen om deze verschillende vragen aan de orde te stellen - zal kunnen bepalen wanneer bepaalde contacten moeten worden aangehouden en wanneer niet. Hoe sterker iemand al is, des te steviger is de grond onder zijn voeten op dit pad, des te kleiner is de kans dat hem gevaar van lagere geesten dreigt en des te groter de mogelijkheid om zelf te helpen en te beïnvloeden. Nu reageert de mens alleen juist omgekeerd omdat hij immers als eerste reactie altijd datgene wil wat hij het makkelijkst vindt; hij die door zulke contacten nog schade kan oplopen is dikwijls nog in het stadium waarin hij zulke contacten niet onaangenaam vindt; hij wil ze dus helemaal niet opgeven. En dan maakt hij zichzelf wijs dat

hij zulke, in vergelijking met zichzelf lagere geesten toch kan helpen door wat hij al op de ander voor heeft terwijl hij daar echter nog helemaal niet toe in staat is en hij wordt er zelf alleen maar zwakker door. Hij zou veel meer contacten moeten zoeken waar hij sterker door wordt. En aan de andere kant, wie hierdoor geen schade meer hoeft te ondervinden, voor wie deze wat onharmonische contacten op z'n hoogst beproevingen zijn waardoor hij sterker kan worden, is zelfs immers al zover dat het contact met zo iemand een offer betekent; hij wil altijd alleen maar contact met geesten met wie hij zich verwant voelt en hij gaat waar hij geen plezier aan beleeft natuurlijk uit de weg. Hij heeft weer de neiging om op grond van zijn ervaringen in het algemeen *zo* te handelen, en wat *ook* juist is, wat voor hem juist was maar waar hij nu niet meer zo aan zou moeten vasthouden: namelijk dat het contact met minder ontwikkelde mensen schadelijk is.

Maar juist op dit punt kan er soms iets fout gaan want het kan zijn dat er ten aanzien van zo'n zwakker medemens taken te vervullen zijn die men op die manier niet vervult. En wanneer de ziel van een mens die al een behoorlijk eind op deze weg is gevorderd niet helemaal gelukkig is, wanneer er ondanks alle reeds verrichtte geestelijke arbeid van binnen iets hapert, dan kan zoiets wellicht de reden zijn: namelijk, dat men op grond van het in het algemeen wel juiste idee dat dat soort contacten de ontwikkeling belemmeren, een contact met een medemens uit de weg is gegaan waarin men juist had kunnen helpen en een taak te vervullen had en waaraan men zelf nog het een en ander kon leren. Wanneer men ondanks dat men dit pad volgt niet volmaakt gelukkig is, moet men daar eens over nadenken; zoiets kan er de oorzaak van zijn. Want de ziel van zo'n mens reageert heel subtiel en geeft met zo'n gebrek aan harmonie aan dat er toch iets niet helemaal klopt.

Nu moeten aan de andere kant mijn vrienden op wie dit helemaal niet van toepassing is zichzelf niet wijs maken - omdat ze het opgeven van een of ander contact niet fijn vinden - dat voor hen zou gelden wat ik voor het andere uiterste heb gezegd omdat het hen zoveel plezier doet. Het gaat immers altijd weer om de vraag of - en daar kan ieder voor zichzelf antwoord op geven - wat jullie het moeilijkst, het onplezierigst vinden misschien - niet altijd maar dikwijls wel - juist datgene is waar iets blijft steken, waar niet juist mee wordt omgegaan en wat jullie iets van jullie geluksgevoel ontneemt, het geluksgevoel dat jullie zouden kunnen hebben wanneer jullie voor de volle 100% de weg gaan en jullie levensopdracht vervullen. Ook over dit thema zouden jullie mogen

nadenken. Iedereen kan daar iets van leren en niemand hoeft iets te forceren maar een ieder moet bereid zijn om zich te laten leiden, zoals juist is, en om de betreffende leiding vragen, daar open voor zijn. Dat is alles wat jullie zouden moeten doen. Waar echter de bereidheid om zich bij dit of een ander onderwerp te laten leiden niet aanwezig is, kan ook niet worden geholpen. De mens zou toch *zoveel hulp* kunnen krijgen als hij hiertoe steeds weer bereid was. En hij denkt er eenvoudigweg niet aan om daar naar te verlangen; hij wil er vaak helemaal niet aan denken. Hoeveel geluk ontzegt hij zichzelf daardoor, hoeveel vreugde. In de geestelijke wereld zijn immers deze wonderbaarlijke krachten en stralen die jullie willen omhullen; en jullie maken dat zelf dikwijls onmogelijk omdat jullie je stralendraden een andere kant op richten en zij jullie op die manier helemaal niet kunnen bereiken.

En nu, lieve mensen, ben ik bereid om jullie vragen te beantwoorden. En ik zou ook de nieuwe vrienden willen uitnodigen om, als ze dat willen, mij vragen te stellen."

VRAAG: Ik heb net een boek van een zekere Prentice Mulford gelezen waarin bijna alles wat hij schrijft met de lezingen, die jij ons geeft, overeenstemt. Nu is er alleen één ding dat ik niet helemaal begrijp. Hij schrijft dat men zich niet met het negatieve moet bezighouden en vooral niet met zijn eigen fouten; dat weerspiegelt weer het negatieve. Het ogenblik waarop men ze constateerde, zou voldoende zijn. Jij hebt ons toch echter geleerd dat we onze fouten niet alleen onder ogen moeten zien maar ze ook bestrijden. Maar om ze te bestrijden moeten we ze toch dagelijks overdenken. Dat vind ik in tegenspraak met elkaar.

"Nee, het is niet in tegenspraak met elkaar. Het gaat hier immers om de manier waarop. Er zijn natuurlijk veel mensen die om het zo te zeggen zich in hun fouten 'wentelen', die dit soort valse 'wroeging' hebben waar ik het ook al vaak over heb gehad, die om het zo te zeggen over hun fouten jammeren, die dan zeggen: 'ik ben een zondaar, ik ben zo slecht. Ik kan ze toch maar niet de baas worden. Wat verschrikkelijk dat ik die en die fouten heb.' En altijd wanneer het naar boven komt, storten ze zich weer in deze maalstroom of slingerbeweging die niets oplevert zodat schuldgevoelens opkomen en die schuldgevoelens hebben dan weer andere gevolgen; er wordt een hele kettingreactie in gang gezet. Dit is natuurlijk de verkeerde manier. Zo trek je niet alleen negatieve

krachten aan maar aan deze houding ligt ook een zelfmisleiding ten grondslag. Want zo iemand denkt dat hij nederig is en wil het zich in werkelijkheid alleen maar makkelijk maken door zichzelf aan te praten dat het hopeloos is. Deze houding komt tamelijk veel voor en is net zo verkeerd als het andere uiterste waarbij men zichzelf al als volmaakt wil beschouwen. Wanneer iemand met geestelijke kennis, zoals jij die nu citeert, dit afraadt, bedoelt hij *deze manier*. Maar het is iets heel anders en het is voor de mens op deze geestelijke weg absoluut noodzakelijk om te leren zichzelf te zien zoals hij is en in zekere zin zichzelf tijdelijk te accepteren zoals hij is. Dat wil niet zeggen dat hij nu maar achterover zou moeten leunen en verder niets onderneemt maar hij mag tegen zichzelf zeggen: 'Zo en zo ben ik, die en die fouten heb ik nu. Ik weet dat het tijd neemt, strijd en wil en ook geduld vraagt om deze fouten werkelijk de wereld uit te helpen maar ik kan het en ik zal het doen ook.' Dat is productief.

Want wanneer jullie dit onderzoeken en op de keper beschouwen, komen jullie dan niet onvermijdelijk tot de vraag: wanneer de mens zo verschrikkelijk ontdaan is en zulke schuldgevoelens over zijn fouten en onvolmaaktheden heeft, wat is dat anders dan een bepaalde vorm van trots en arrogantie, van meer willen zijn dan je nu nog bent? Zo iemand wil al volmaakt zijn in plaats van zich de moeite te getroosten om het eerst te worden. En dat is het ongezonde. Wie dat werkelijk kan navoelen, daar werkelijk over nadenkt en mediteert, zal daarmee steeds meer deuren openen. Het gaat bij alles nu eenmaal altijd weer om het hoe, de manier waarop. Dat heb ik al vaker gezegd. Natuurlijk, wanneer jullie dan eenmaal zo ver zijn dat jullie zonder disharmonische gevoelens of innerlijke weerstand jezelf met al jullie fouten kunnen zien zoals een derde persoon dat zou doen, dan kunnen jullie in positieve zin gaan bouwen maar dat kan dàn pas. Jullie kunnen toch alleen op basis van de waarheid iets opbouwen. Bouwen op leugens en onwaarheid gaat niet.

En wie zichzelf niet kent of zich iets over zichzelf en zijn beweegredenen wijsmaakt, ja, wie zichzelf niet rustig kan accepteren zoals hij nu nog is – en dat alleen is echte nederigheid die ook die krachten in beweging zal zetten waardoor men niet oppervlakkig maar van binnenuit verandert – bouwt op onwaarheid. Pas wanneer men zover is, kan men in positieve zin bouwen doordat men de omkering, dus de goede wortels van de fout ziet, zich die voorstelt, dat in gedachten opbouwt en daarnaar streeft. Altijd als ik daar weer over spreek, lieve

mensen, over deze volmaaktheid die jullie deelachtig zal worden, dan stellen jullie je ergens vaag voor dat jullie die volmaaktheid van buitenaf moeten krijgen, het is dus iets wat jullie nog helemaal niet hebben. Maar dat is immers niet zo. Het sluimert in jullie, het is immers onder alle deklagen verscholen zoals ik jullie steeds weer vertel, het wordt door jullie lagere zelf aan het gezicht onttrokken maar het is alleen maar verborgen want de volmaaktheid is immers al in jullie aanwezig. Jullie hoeven je dus alleen maar van die lagen te ontdoen en dat gebeurt om te beginnen wanneer je ze herkent en het idee accepteert dat ze er zijn en ook de vorm waarin ze zich voordoen. Pas dan kunnen ze dun genoeg gemaakt worden om ook op die plaatsen waar door deze fouten tot nu toe geen doorbraak mogelijk was de doorbraak naar het hogere zelf mogelijk te maken.

Wanneer het voor jullie helemaal duidelijk is dat de volmaaktheid al geheel en al in jullie is, zal het ook makkelijker voor jullie zijn om deze moeilijkheden de baas te worden en jullie je van deze boeien van onvolmaaktheid, die enkel en alleen jullie je vrijheid ontnemen, te bevrijden. Jullie dienen dus de volmaaktheid, die al in jullie verblijft en op veel plaatsen nog bedekt is, in jullie zelf tot ontplooiing te brengen. Bij wie het lagere zelf dus een keer duidelijk is uitgekristalliseerd, wie het om het zo te zeggen, als een vreemd element in zichzelf herkend heeft, kan dan beginnen met het opbouwen van de positieve vormen die hij nastreeft en wil verwerkelijken. Laten we een voorbeeld nemen: laten we zeggen dat iemand tegen egoïsme vecht. Dit is toch een fout die iedereen wel enigszins heeft; de een heeft hem wat meer, de ander wat minder, de een in deze vorm, de ander in een andere vorm maar iedereen heeft om te beginnen zijn deel van deze fout.

Wanneer hij nu dagelijks de afgelopen dag overdenkt en zijn reacties nagaat, zal hij – wat die fout betreft, dus datgene waaraan hij werkt – stap voor stap telkens door de volgende fasen heengaan. Aanvankelijk zal het hem überhaupt moeilijk vallen om te erkennen dat hij egoïstisch was. Dan zal hij, naarmate hij meer naar de waarheid vraagt en zich daarvoor openstelt, voorvallen herkennen waaraan hij tot nu toe voorbij placht te gaan maar waarvan hij nu zal vaststellen dat hij daarin egoïstisch heeft gehandeld. Dit zal hem aanvankelijk een sterk onbehagen, ontsteltenis en een uiterst slecht geweten bezorgen, wat weerstanden tegen dit herkennen op zal roepen. De strijd bestaat er om te beginnen uit om deze weerstanden weg te nemen, te overwinnen en desondanks te zien hoe men nu eenmaal is. Dit oefenen geeft mettertijd

een onmetelijke, geestelijke kracht die verdere zegeningen met zich mee brengt.

Om in dit stadium vooruit te komen moet je de zaak ook dikwijls van verschillende kanten aanpakken. Je hebt het gebed nodig voor de kracht en de wil om jezelf te zien zoals je nu bent. Je hebt de meditatie nodig om diep van binnen te erkennen hoe arrogant het eigenlijk is, hoe trots en aanmatigend om jezelf bij iedere fout zo ontdaan te zien; hoe ver dit niet kunnen aanvaarden van jezelf zoals je bent van de waarheid afstaat. Het is ook nodig om op een dieper niveau te speuren naar andere eigenschappen waarmee dit verband zou kunnen houden enz. Daarmee wordt een steeds beter begrip van de eigen persoon en van de onbewuste stromen verkregen. Na een zekere tijd van inspanningen, dagelijkse arbeid, terugblik, meditatie, gebed en voornemens zal de mens zover komen dat hij zijn reacties kan stoppen en niet meer zo handelt als vroeger. Het zal hem mettertijd gelukken om dat wat hij in zijn stille ogenblikken weet in het leven van alledag toe te passen en in overeenstemming daarmee te reageren. Als hij zich dan echter weer in de stilte terugtrekt, zal hij de vooruitgang bij zijn doen en laten al wel herkennen maar hij zal ook nog moeten constateren dat zijn gevoel voorshands nog iets heel anders wilde en op die manier dus op gespannen voet met zijn handelen staat. Want het is makkelijker om het handelen onder controle te hebben dan de gevoelens.

Nu bestaat er op dit punt het gevaar dat hij deze gevoelsreactie toedekt, zichzelf daarover wat wijs maakt totdat deze in het onderbewuste wegzinkt. Dat is nou vaak precies de oorzaak van zieke zielsstromen: de mens handelt vanuit zijn geweten wel juist omdat hij geleerd heeft wat juist is en wat niet, of omdat hij op die manier de erkenning en liefde van zijn omgeving wil kopen maar zulk handelen wordt niet door het bijbehorende gevoel gedragen en wordt daardoor tot een leugen. Maar wanneer de mens moedig voor zijn innerlijke waarheid doorvecht, dan zal hij dat kunnen verhinderen en zal de verkeerde richting van zijn gevoel in weerwil van het juiste uiterlijke handelen duidelijk uitkristalliseren. Hij zal beseffen dat er eenvoudigweg meer geestelijke arbeid nodig is om de gevoelens te veranderen en zal deze arbeid niet uit de weg gaan. Hij zal dan in de meditatie de goede en juiste vormen opbouwen door zich voor te stellen hoe vrij hij ook innerlijk van egoïsme is – of om welke fouten het ook moge gaan – , hoe het hem tot vreugde stemt de ander dat te gunnen wat hij tot nu toe alleen voor zichzelf wilde hebben enz. Mettertijd zal deze vorm zo'n kracht krijgen,

zal zij net zo duidelijk in het oog springen als dat deel van het lagere zelf dat nog in de ziel is achtergebleven, dat de mens het verschil steeds voor zich ziet maar zonder ontsteld te raken.

Langzaam, langzaam aan zal het oude, foute veranderen en de gevoelsstromen zullen zich aanpassen aan wat nu in het uiterlijke handelen bereikt werd en wat men als juist beschouwt. Zo gaat het. Het is natuurlijk makkelijker om dit allemaal niet te doen. Want het is toch ongemakkelijk om jezelf bij deze zelfconfrontatie steeds weer tegen te komen. En de mens is vaak heel vindingrijk in het zoeken van uit-vluchten voor zichzelf, waarom hij dit juist niet nodig heeft of het niet kan. Hij heeft zo'n sterke neiging om zich vast te klampen aan wat makkelijk is. Maar wat je je makkelijk kunt verwerven is niet veel waard. Alleen wat iemand door zelfoverwinning ten deel valt, waarvoor dus een overeenkomstige prijs wordt betaald, brengt het grootste geluk en blijft voortduren. Zo gaat het en niet anders."

VRAAG: Hoe kun je de angst in jezelf oplossen wanneer je je niet in een persoonlijk genezingsproces bevindt? Hoe slaag je erin om een heel diep gewortelde angst en onzekerheid te laten verdwijnen?

"Je kunt het nu eenmaal alleen langs deze geestelijke weg. Je kunt het niet alleen. Je kunt het alleen met tweeërlei hulp: de hulp van buitenaf en de hulp van binnenuit. Wie eenmaal het besluit genomen heeft om deze weg te gaan en zich geheel aan God over te geven, niet alleen met woorden en in een algemeen vertrouwen maar door zijn hele innerlijke houding, instelling en het aanvaarden van de consequenties die hij daaruit in uiterlijke en innerlijke zin trekt, hem zal de uiterlijke hulp geboden worden om de deuren te openen zodat de innerlijke hulp, dus het persoonlijke contact met de geestelijke wereld tot stand komt. Daarmee kan men dan aan iedere misvorming in de ziel een einde maken. Enkele vrienden van deze groep hebben al ervaren hoe deze woorden in hun leven bewaarheid werden. Aan een ieder die dit besluit neemt, wordt alles gegeven wat hij nodig heeft. Wie besluit om deze verbinding te gaan maken, deze weg van volmaaktheid te gaan moet zich daarmee ook van alle onvolmaaktheden willen bevrijden. En wanneer er zulke angsten in een mens aanwezig zijn, is dat alleen maar een symptoom van een onvolmaaktheid, van een schending van een geestelijke wet. Zo'n angst kan een grote, verwarde kluwen zijn die inderdaad als geestelijke vorm bestaat. En op deze weg zal deze zich

knoopje voor knoopje oplossen totdat de gehele kluwen opgelost is en men dus vrij van angst kan leven.

De achtergronden zijn natuurlijk bij ieder mens weer verschillend en ik kan daarom geen algemene regels voor de oorzaak van zo'n angst geven en voor de wijze waarop hij dus weer kan worden opgelost. Ook het vandaag besproken onderwerp kan daar heel vaak een rol bij spelen. Wie bij alles een achterdeurtje open wil houden en alleen uit voorzichtigheid zich nergens helemaal mee wil verbinden, of het nu om God gaat of om grote geestelijke vragen of minder belangrijke, wereldse zaken, die raakt op die manier in een stroom waarbij de angst in hem wel steeds groter mòet worden. Hij heeft immers nergens vaste grond omdat hij dat zelf zo heeft gekozen. Hij hoort nergens thuis, hij heeft niets om zich aan vast te houden, in de valse, dikwijls alleen onderbewuste overtuiging dat hij niets riskeert wanneer hij zich nergens helemaal op vastlegt. Dit kan dus een factor zijn. Een andere dikwijls voorkomende factor is het gebrek aan vertrouwen. De voorwaarden waaraan voldaan moet zijn, wil de genade van het levende geloof tot iemand kunnen komen werden zelfs niet vervuld. Daardoor is de mens helemaal op zichzelf aangewezen; hij gelooft dat immers toch alles van hemzelf afhangt en merkwaardigerwijs is hij dan juist daar het minst actief waar het werkelijk van hem afhangt en waar hij veranderingen zou kunnen aanbrengen. Aan de andere kant merkt hij echter ook dat hij in veel opzichten uitsluitend van God afhankelijk is, maar hij kan dit gevoel niet vertalen en zwabbert zo op zijn eentje heen en weer omdat hij nu eenmaal niet aan de wetmatige voorwaarden voldoet waardoor hij zich aan Gods handen kan toevertrouwen. Ook wanneer een mens begripsmatig iets van de grote waarheden weet, dan blijft al deze kennis toch slechts iets vaags, onwerkelijks, onzekers houden en biedt geen werkelijk houvast. Hoe meer deze gevoelens bezit van hem nemen, hoe meer hij ze door zijn manier van denken voedt, des te verder verwijdert hij zich van alle positieve invloeden van Gods geestelijke krachten – en des te groter wordt ook de angst. En door onwetendheid schendt hij steeds meer geestelijke wetten en verwijdert hij zich steeds verder van het ervaren van deze grote werkelijkheid.

Verder komt de angst ook dikwijls voort uit het vasthouden aan het eigen ego, met zijn overgevoeligheid, ijdelheid, lafhartigheid, trots, kortom alles wat het ego voedt; dit ego dat zich groot wil maken en een plaats voor zich alleen opeist. Ook dit gaat natuurlijk onbewust maar hoe onbewuster deze processen verlopen, des te verder is men af van

het wegnemen van deze weerstanden. Daarom is het op dit pad zo belangrijk al het onbewuste bewust te maken en in het licht van de waarheid te onderzoeken. Dit ego, op een verhoging, maakt de mens eenzaam. Het zet de mens inderdaad op een aparte plaats maar anders dan de mens het zich (onbewust) had voorgesteld. Het scheidt hem van de wereld om hem heen en maakt hem blind voor elke waarheid omdat het ware zicht nooit door het schenden van een wet tot hem kan komen En hier wordt de wet van de broederschap geschonden. Deze muur van afscheiding en vereenzaming breidt zich om hem heen uit, hij wordt eenzaam, hij komt steeds losser van de wereld om hem heen te staan (en dat heeft niets met het leven in de buitenwereld te maken dat voor wat betreft menselijke contacten heel levendig kan zijn). En het kan niet anders of deze vereenzaming vergroot de angst weer. Deze verschillende hoofdpunten die ik hier naar voren breng, kunnen echter met nog andere innerlijke persoonlijke stromen verband houden. Dit alles kan dus, zoals gezegd, alleen op de weg van de zelfkennis en zelfoverwinning, van de volmaaktheid en de loutering gekend en overwonnen worden; hierbij zal iedereen die daartoe besluit alle denkbare hulp krijgen."

VRAAG: Ik heb bij tijd en wijle steeds voorspellende dromen en ik heb vastgesteld dat er altijd een paar na elkaar komen en dan komt er weer een hele tijd niets, ook wanneer ik daar 's avonds om vraag. Ik dacht dat het misschien met een gebrek aan lichaamskrachten te maken zou kunnen hebben. Als ik bijv. erg moe ben, erg overwerkt, dan heb ik geen dromen. Is het daarmee misschien net zo als met het contact met de geestelijke wereld waarbij er toch ook een zekere kracht nodig is, de Od-kracht?

"Ja, ik zou willen zeggen dat dat ook wel van invloed is; de wisselwerking tussen het lichamelijke en geestelijke is over het algemeen erg sterk. Maar dat is toch vaak niet het enige dat daarbij een rol speelt. Want in de eerste plaats kan men niet om dromen vragen. Men kan wel om tekenen en antwoorden vragen maar in welke vorm ze worden gegeven, daar heeft de mens zelf geen zeggenschap over. Misschien is het voor jou wel beter om gedurende een bepaalde tijd in jouw ontwikkeling de antwoorden op een andere manier te krijgen. Je kunt nog helemaal niet beoordelen waarom het op een andere manier dan je je nu voorstelt beter is. Misschien zijn de profetische dromen voor jou al zo gewoon geworden dat het je niet veel geestelijke moeite meer kost

om de betekenis ervan te duiden. Maar misschien wil men juist wel dat je je geestelijk meer inspant en daarom wil men jou het antwoord op een andere manier geven. Zo nu en dan gebeurt het nog wel op de jou bekende manier, wanneer het juist erg belangrijk is dat je iets inziet, maar over het algemeen genomen zou men misschien graag een grotere geestelijke inspanning van jouw kant willen bewerkstelligen zodat deze verbinding ook op een andere wijze tot stand kan komen."

VRAAG: Wanneer iemand ervan overtuigd is dat genezing van het lichaam langs geestelijke weg kan plaatsvinden maar deze voor een deel niet heeft gerealiseerd, is het dan een gebrek aan geloof wanneer hij zich tot een arts wendt en medische hulp inroept? Of zou hij door moeten vechten en dat niet doen?

"Nee, ook artsen zijn werktuigen van God. En waar een arts kan helpen, moet je je tot een arts wenden. Waar hij niet bij machte is om te helpen, kan men genezing ook langs deze weg zoeken. Maar het is nooit goed om zich te sterk op iets te concentreren; ik bedoel, iets op de verkeerde manier te willen. Ook hier is het heel makkelijk om verkeerd begrepen te worden. De goede wil met betrekking tot het doel in zijn geheel is heel erg belangrijk maar de te sterke wil op onderdelen kan een grote belemmering vormen. Want het is immers zo, dat in geval van een ziekte deze zoveel verschillende oorzaken kan hebben. Het kan karmisch zijn. En het kan evenwel ook juist een symptoom van een vervorming in de ziel zijn. En dit symptoom kan niet verwijderd worden voordat de wortel verwijderd is. Dan pas kan het symptoom ook verdwijnen. Het probleem moet vanuit dit gezichtspunt aangepakt worden. Niet alleen het symptoom bestrijden maar de zieke wortels in de ziel opsporen. Dat is de oplossing."

VRAAG: Wanneer je een schuldgevoel tegenover iemand hebt die je zeer na staat en die gestorven is, is het mogelijk om hem met je gedachten te bereiken en weer iets goed te maken?

"Ja, het is mogelijk om hem in gedachten te bereiken maar ik zou willen zeggen dat het niet altijd goed voor hèm is. Het hangt er van af. Hoe het weer goed kan worden gemaakt, daarop is maar één antwoord mogelijk: Wat *hem* betreft, hoeven er niet zulke gevoelens van berouw aanwezig te zijn; die zijn onproductief en moeten jullie en hem wel naar beneden trekken, die verlammen de krachten. Jullie weten immers dat

er geen onrechtvaardigheid bestaat, niemand wordt door iets getroffen dat niet op enigerlei wijze door verkeerde stromen in zijn eigen ziel is teweeggebracht en dat hem uiteindelijk niet ten goede komt. Maar bij zijn loutering in de geestelijke wereld zal het hem helpen wanneer de mens met dit schuldgevoel in zichzelf duikt en zich afvraagt: 'Wat was eigenlijk de oorzaak van mijn toenmalige manier van doen, van mijn innerlijke houdingen? En hoewel ik misschien ook nu dat soort dingen niet meer zou doen, deze wortel, waardoor ik deed wat ik deed, zit er nog steeds. Hoe kan ik die verwijderen?' Dat is voor de mens de meest juiste en de productiefste wijze van mediteren. En bij deze manier van mediteren wordt hem de meeste hulp gegeven. Alleen op deze manier wordt hij vrij en wordt de ander des te sneller bevrijd. De geestelijke wet heeft weer tot gevolg dat juist deze goede manier van de dingen aanpakken hém weer moet helpen. En dan kan het mogelijk zijn dat zo'n geest naar de mens toe geleid wordt en ze samen aan het probleem werken, ieder op zijn gebied en op zijn manier. Zo helpen ze elkaar wederzijds; de mens merkt dat vaak door inspiratie. Dat levert het meeste op. Zo behoort men eigenlijk te mediteren.

VRAAG: Beste geestvriend, hoe komt het dat bijv. het aantal paarden op onze aarde afgenomen is terwijl de mensen zich zeer sterk vermenigvuldigen. Toen ik nog op school zat waren er 1.5 miljard mensen en nu zijn het er bijna 3 miljard. Hoe verklaar je dat?

"In het plan voor de mensheid heeft het paard tegenwoordig geen noodzakelijke functie meer. Deze is komen te vervallen en het paard is eigenlijk alleen maar een luxedier. Daarom sterft het langzaam uit. En wanneer een diersoort uitsterft, kunnen de mensen niets doen om dat te verhinderen. Aan de andere kant, wanneer een diersoort niet moet uitsterven, zullen al worden er door mensenhand of door andere dieren nog zoveel gedood ze zich desondanks steeds weer verder voortplanten en de mens kan daar niets tegen doen. Deze dingen zouden de mens al te denken moeten geven! – En de reden dat er nu zoveel meer mensen worden geboren is dat de incarnaties vanuit de lagere niveaus in aantal kunnen toenemen; aan de ene kant zijn steeds meer wezens zover dat ze hun eerste ontwikkeling op aarde kunnen doormaken, aan de andere kant komen tegelijkertijd ook zij weer terug die vroeger al geleefd hebben. Dat is ook weer een teken van de verdere ontwikkeling van het algehele heilsplan. Er komen er steeds meer naar deze aardse sfeer, voor een deel van beneden en voor een deel vanuit verschillende min of

meer hogere geestelijke sferen. Begrijp je dat?"

VRAAG: Ja, dat begrijp ik wel, maar wanneer zou dat moeten ophouden?

"Je bedoelt de incarnaties op aarde in het algemeen?" *(Ja)* " Dat is niet te overzien. In de eerste plaats hebben jullie de begrippen niet, het is voor jullie een onvoorstelbaar lange tijd zodat het geen zin zou hebben om jullie een getal te noemen, zelfs als ik daartoe in staat zou zijn. Maar het is ook helemaal niet mogelijk om dit zo precies te overzien omdat dit zo sterk van de vrije wil van de individuele wezens afhangt. Dat alles een keer weer in de volmaaktheid terugkeert, dat is zeker. Maar hoe lang dat duurt, dat hangt er helemaal van af. Alleen zijn deze verschillen qua tijdsduur, of het nu sneller of langzamer gaat, vanuit geestelijk gezichtspunt niet zo belangrijk. Van wezenlijk belang is alleen dat, waar het bij een individu langzamer gaat, dit voor dat individu groter leed betekent. Hierbij aansluitend zou ik jullie ook nog willen zeggen dat de ontwikkeling van het zelf van ieder afzonderlijk individu, of het nu een mens of een geest is, niet alleen zo belangrijk is omdat men zelf het geluk deelachtig wordt maar het heeft zo'n reusachtig effect op het totale plan; dat kunnen jullie helemaal niet, ook niet bij benadering overzien.

Af en toe zal een persoon misschien een vermoeden hebben van hoe verreikend de invloed is van al zijn werken, zijn hele zijn, niet alleen doordat hij eventueel mensen overtuigt of tastbaar helpt,maar door de realiteit van de geestelijke vormen die door de zuivere gedachten- en gevoelswereld worden opgebouwd. Ik heb een keer de volgende vergelijking gemaakt: wanneer jullie een steen in een heel stil water werpen, dan ontstaan er cirkels en cirkels en cirkels, en zelfs als het water zo groot als een oceaan zou zijn, dan zouden ze er, hoewel je deze steeds minder zichtbaar wordende cirkels tenslotte niet meer kunt waarnemen, toch nog zijn; door het werpen van de steen komt het water toch nog in beweging ook al kun je het met het blote oog in de verte niet meer zien. Het is net zo met iedere daad, met iedere gedachte, met ieder gevoel, met iedere handeling, met iedere houding van elk wezen - hoe je het ook wendt of keert. Dat alles vertegenwoordigt een steentje dat in het grote water wordt geworpen. Het oefent zijn invloed uit.

VRAAG: Hoe zit dat: in ieder leven zijn er zo ontzettend veel mensen, moordenaars enz. die een verschrikkelijk karma op zich

laden. Zij worden daardoor toch weer helemaal teruggeworpen?

"De geestelijke wet is toch zo wonderbaarlijk wijs gemaakt. Ik heb daar beslist al vaker over gesproken. Al het donkere, al het slechte moet immers uiteindelijk zichzelf overwinnen. In de eerste plaats is het karma dat een mens voor zichzelf schept juist het enige medicijn, het enige geneesmiddel om sneller vooruit te komen en het Licht te bereiken. Je ziet dus hoe de goddelijke wetten op de ene of de andere manier naar hetzelfde doel streven. Dat gaat directer en sneller maar ook het langzame bereikt het doel, zij het ook helaas via de weg van de pijn. Laten we het geval van een moordenaar nemen: een mens die de eigenschap bezit waardoor hij in staat is om een moord te begaan, geeft aan deze gevoelens niet toe. Hij vecht ertegen. Daarmee heeft hij een overwinning behaald die op zijn beurt weer gevolgen heeft. Hij wordt daardoor sterker, hij krijgt grotere geestelijke hulp en kan door de zelfoverwinning deze hele ladder steeds sneller opgaan. Of deze overwinning nu betrekking heeft op het geen moord meer plegen of dat men zogenaamde kleine fouten niet meer maakt, dat maakt niet uit. Voor de een is het ene net zo moeilijk als het andere voor een ander. Het is allemaal betrekkelijk.

Geeft hij er echter aan toe, dan schept hij voor zichzelf karma en moet de gevolgen ervan dragen. En juist deze gevolgen die daarvan het resultaat zijn, in de vorm van moeilijkheden en ongeluk, ook wanneer hij aanvankelijk nog een en al bitterheid en trots is, één keer ook al duurt het nog vele levens zullen juist de moeilijkheden hem aan het denken zetten. En ook al volhardt hij nog zo lang en stug in zijn eigenzinnigheid, één keer moet hij zich toch afvragen: 'Waarom gebeurt mij dat steeds en steeds weer. Misschien ligt het toch aan mij en is het geen willekeurig iets van het lot?' Daarmee zet hij de eerste stap in de richting van zelfkennis en zelfoverwinning en die brengen hem dichter bij het geluk. Dus het einddoel *moet* na kortere of langere tijd in zicht komen. De wetten zijn in de grootste wijsheid zo gemaakt. Begrijp je?" *(Ja, maar dat duurt dan een onafzienbaar lange tijd.)*
"Voor jullie. Maar jullie moeten niet altijd bij alles het einddoel al willen zien, dat zou jullie alleen maar ontmoedigen. Want op deze weg naar boven kunnen jullie al zoveel moois krijgen en nog voordat jullie bij het einddoel zijn aangekomen, valt jullie al steeds meer geluk ten deel.

Beste vrienden, ik trek me nu in mijn wereld terug en ik zeg tegen ieder van jullie, ook tegen al mijn geliefde vrienden aan de andere kant van de oceaan, ga door op deze weg; het is allemaal goed, het zal zo steeds beter in jullie leven worden.

Niemand is alleen; jullie worden allemaal door God en Zijn wereld gezegend. Gegroet in de naam van God."

Deze lezing werd oorspronkelijk in het Duits gegeven via Eva Pierrakos in 1957. Aanvankelijk in verkorte vorm in Engelse vertaling uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.) onder de titel: 'Asking for Help and Helping Others'.
In 1999 werd de lezing volledig in nieuwe Engelse vertaling uitgegeven door 'The Pathwork Foundation' als 'An Unedited Lecture' onder de titel: 'Decide: Perfection, Bliss; Fear, Trouble'.
Vertaling van de Duitse lezing in 2005 door Paul Avis.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2009